

4

Когато Майърс най-накрая се обади, поръча на Лейси да се срещне с него на същия кей в Сейнт Огъстин. Всичко беше същото – знойната жега и влагата, яхтата, закотвена на същото място в края на кея, дори Майърс, който беше облечен със същата риза на цветя. Настаниха се на същата дървена маса под тентата на палубата, той отпи от същата марка бира в бутилка и заговори.

Неговият Омар в действителност се казваше Вон Дюбууз, потомък на един от първите гангстери, които наистина започнали дейността си в задната стаичка на рибен ресторант близо до Форест Сити, Арканзас. Дядо му по майчина линия бил собственик на ресторанта и години по-късно загинал при полицейска засада. Баща му се обесил в затвора или поне според официалния доклад го бяха намерили обесен. Многобройни най-различни чичовци и братовчеди били застигнати от същата съдба и бандата доста оредяла, докато Вон не открил притегателната сила на трафика с кокаин в Южна Флорида. Няколко хубави години там му подсигурили средства да укрепи малкия си синдикат. Вече наблизявал седемдесетте, живеел някъде по крайбрежието и нямал регистриран адрес, банкова сметка, шофьорска книжка, номер на социална осигуровка или паспорт. След като Вон се

натъкнал на златна жила покрай идеята си за казиното, той свел бандата си само до няколко братовчеди, така че по-малко хора да бъркат в касата. Действал съвсем анонимно и се криел зад параван от офшорки, които до една били обслужвани от правна кантора в Билокси. Според всички сведения, а те не били много, Вон бил баснословно богат, но живеел скромно.

– Срещали ли сте го някога? – попита Лейси.

Майърс изсумтя в отговор на въпроса.

– Не ставайте глупава. Никой не се среща с този тип, ясно? Той живее в сянка, почти като мен, струва ми се. В Пенсакола няма да намериш и трима души, които да признаят, че познават Вон Дюбоуз. Прекарах там четири десетилетия и никога не бях чувал за него допреди няколко години. Той се появява и изчезва.

– Но няма паспорт – вметна Хюго.

– Няма редовен паспорт. Ако го пипнат, ще намерят у него половин дузина фалшиви.

През 1936 г. Бюрото по индианските въпроси дало автономия на тапакола – малобройно племе с около четиристотин членове, пръснати из тясната северозападна част на Флорида, повечето от които живеели в малки къщи в мочурливите затънтени краища на окръг Брънзуик. Там племето имало нещо като главна квартира в резерват с площ от сто и двайсет хектара, отстъпен им от федералното правителство осемдесет години по-рано. През 80-те години на ХХ в. могъщото племе на семинолите от Южна Флорида открило ярките светлини на бизнеса с казината досущ като другите индиански народи в страната. По същото време Вон и бандата му започнали да изкупуват евтината земя в съседство с резервата на тапакола. В началото на 90-те години той се обърнал към племето с предложение за невероятно изгодна сделка.

– „Трежър Кий“ – промърмори Хюго.

– Точно така. Единственото казино в Северна Флорида, разположено само на петнайсетина километра южно от междушатската магистрала и на петнайсет километра северно от крайбрежието. То разполага с пълен набор от услуги, отворено е двацет и четири часа седем дни в седмицата, предлага забавления в стил „Дисни“ за цялото семейство, има най-големия воден парк в щата и апартаменти за продажба, отдаване под наем или съвместно владение – каквото си избереш. Същински рай за желаещите да играят хазарт и за онези, които искат да се пекат на слънце, идеално разположен на около триста километра от пет милиона души. Не знам точните цифри, защото индианците, които управляват казината, не се отчитат пред никого, но се смята, че „Трежър Кий“ като нищо прави по половин милиард долара годишно.

– Ходихме там миналото лято – смънка Хюго, сякаш бе извършил нещо нередно. – Възползвахме се от онези оферти в последния момент за евтина веселба през уикенда. Не беше зле.

– Зле ли? Мястото е превъзходно. Затова е претъпкано и индианците тапакола буквално са фабрика за пари.

– И ги делят с Вон и неговите момчета, така ли? – попита Хюго.

– Наред с други, но да не избързваме.

– Това е в окръг Брънзуик, който е към Двацет и четвърта съдебна област – отбеляза Лейси. – В Брънзуик има двама окръжни съдии – един мъж и една жена. Загрявам ли?

Майърс се усмихна и потупа по една затворена папка в средата на масата.

– Това е жалбата. Ще ви я дам по-късно. Става дума за почитаемата Клодия Макдоувър, която е на съдийската скамейка вече седемнайсет години. Ще поговорим за нея по-късно. Засега ми позволете да ви запозная с развитието на историята, много е важно.

Майърс започна с противоречията в племето тапакола. Настъпил дълбок разрив относно строежа на казиното. Начело на противниците му стоял Сон Разко, който бил християнин и се противопоставял на хазарта по морални съображения. Той организирил последователите си и те, изглежда, били мнозинство. Привържениците на казиното обещавали богатство за всички – нови къщи, доживотни пенсии, по-добри училища, безплатно образование в колеж, здравни грижи, списъкът продължава ли, продължава. Вон Дюбоуз тайно финансирил усилията за одобрение на казиното, но както обикновено, следите му са неоткриваеми. През 1993 г. въпросът бил поставен на гласуване. Имало около триста законни гласоподаватели на възраст над осемнайсет години. Всички освен четиринайсет души се явили пред изборителните урни, наблюдавани от федерални шерифи заради евентуални прояви на насилие. Сон Разко и неговите поддръжници спечелили с петдесет и четири процента от гласовете. Последвало грозно съдебно дело за изборна измама и заплахи, но окръжният съдия отхвърлил обвиненията. С казиното било свършено.

Малко след това – и със Сон.

Намерили тялото му в спалнята на друг мъж заедно със съпругата на въпросния мъж. И двамата били простреляни два пъти в главата. Били голи и явно спипани на местопрестъплението. Съпругът на жената, който се казвал Джуниър Мейс, бил арестуван и обвинен за двете убийства. Бил близък съратник на Разко в споровете относно хазарта. Мейс упорито твърдял, че е невинен, но въпреки това бил застрашен от смъртно наказание. Тъй като случаят нашумял, новоизбраният окръжен съдия Клодия Макдоувър преместила процеса в друг окръг, но настояла той да остане под нейна юрисдикция. През цялото време фаворизирала обвинението.

Строежът бил изправен пред две съществени пречки.

Едната бил Сон Разко, а втората – местоположението на бъдещото казино. Голяма част от земята на тапакола представлявала мочурища и блатисти речни разклонения, поради което била необитаема, но имало и достатъчно по-високи райони, където можело да се построи голямо казино с необходимата площ около него. Проблемът бил как да се стигне до там. Пътят до резервата бил стар, зле поддържан и не можел да поеме трафика. Поблазнени от изгледите за данъчни постъпления, добре платени работни места и ярки светлини, управниците на окръг Брънзуик се съгласили да построят нов четирилентов път от щатско шосе 288 до границата на резервата, която била на един хвърлей от мястото на бъдещото казино. Строителството на пътя обаче изисквало отнемането на частни имоти по силата на суверенното право на държавата да отчуждава или конфискува земи, а повечето собственици, от които щяло да се иска право на преминаване, били противници на казиното.

Окръгът завел единайсет дела едновременно с цел конфискуването на единайсет парцела по трасето на предложения път. Съдия Макдоувър поела всичките съдебни спорове, включила ги в списъка си за разглеждане по „бързата процедура“, пренебрегнала грубо възраженията на адвокатите на собствениците и след броени месеци първото дело било готово да влезе в зала. Почти никой не се съмнявал, поне никой от адвокатите, че тя е недвусмислено на страната на окръга и иска пътят да бъде построен възможно най-скоро. С приближаването на първото дело съдийката организираща в кабинета си среща за уреждане на извънсъдебно споразумение и изисквала присъствието на всички адвокати. След маратонско заседание тя успяла да изработи споразумение, според което окръгът се задължавал да плати на всеки собственик два пъти повече от стойността, на която била оценена земята му. По силата на законите във Флорида нямало

почти никакво съмнение, че окръгът може да получи земите. Проблемът бил компенсацията. И времето. С прищпорването на нещата съдия Макдоувър спестила на казиното няколкогодишно забавяне.

След като въпросът с отчуждаването на земята се уредил и Сон Разко бил елиминиран, привържениците на хазарта поискали нов референдум. Втория път спечелили с трийсет гласа. Заведено било ново дело за изборна измама, този път от противниците на хазарта, но съдия Макдоувър отхвърлила обвиненията. Пътят за строителството на казино „Трежър Кий“ бил разчистен и то отворило врати през 2000 г.

Обжалванията на Джуниър Мейс пъплели през съдебната система и въпреки някои критики към съдийката и нейните решения никой не открил сериозни грешки. Годишите се нижели, а присъдата си оставала.

– Изучавахме процеса в университета – отбеляза Хюго.

– Убийството е извършено преди шестнайсет години, значи тогава сте били на колко... на двайсет години? – попита Майърс.

– Нещо такова. Не помня убийството, нито процеса, но във факултета го споменавах. По наказателно право, струва ми се. Ставаше дума за използването на доносници от ареста в процесите за предумишлено убийство.

– Вие едва ли сте чували за този случай – обърна се Майърс към Лейси, която отговори:

– Не, не съм отраснала във Флорида.

– Разполагам с дебела папка относно процеса и последвалите обжалвания. Пазя я през всички тези години и знам повече от всеки друг, в случай че се нуждаете от източник на информация.

– Значи Мейс заварил жена си в леглото със Сон и се вбесил, така ли? – попита Лейси.